

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 468/2022
07.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Илије Ђурчића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Вићентија Даријевића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 52/22 од 01.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Ђурчића, адвоката Вићентија Даријевића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 52/22 од 01.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину 5К 52/21 од 14.12.2021. године, окривљени Илија Ђурчић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године и кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.09.2020. године па до истека трајања притвора. Истом пресудом од окривљеног су у смислу члана 246. став 8. Кривичног законика и члана 246а став 5. Кривичног законика одузети предмети прецизно наведени у изреци првостепене пресуде, а окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка те да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 10.523,09 динара, као и Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину на

име трошкова поступка износ од 61.006,42 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 52/22 од 01.03.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног Илије Ђурчића и пресуда Вишег суда у Зрењанину 5К 52/21 од 14.12.2021. године је потврђена.

Против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 52/22 од 01.03.2022. године, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Вићентије Даријевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и укине другостепену пресуду, те предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да другостепену пресуду преиначи тако да усвоји жалбу браниоца окривљеног поднету против првостепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажану пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Ђурчића је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је указао да је другостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, која се огледа у чињеници да је у већу Апелационог суда у Новом Саду приликом одлучивања о жалби изјављеној против првостепене пресуде веће било састављено од судије Ђурђинје Бјелобабе, као председника већа, Зорана Париповића и Здравке Писарић, као чланова већа, који су у истом саставу одлучивали о продужењу притвора овом окривљеном и то у решењу Кж2 1750/20 од 27.10.2020. године и Кж2 487/21 од 08.04.2021. године, којом приликом су по наводима браниоца изразили висок степен одређености у погледу кривице окривљеног, у већој мери него што је то неопходно за доношење одлуке о притвору.

Овакви наводи изнети у захтеву за заштиту законитости од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Из списка предмета произилази да је према окривљеном решењем Вишег суда у Зрењанину 3 Кпп.123/20 од 20.09.2020. године одређен притвор на основу члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, односно оцењено је да постоје особите околности које указују да ће окривљени уколико би био на слободи, у кратком временском периоду поновити извршење кривичног дела, а ово услед чињенице да је окривљени осуђиван због истоврсног кривичног дела, те да се ради о лицу које је склоно вршењу кривичних дела

и да изречене кривичне санкције нису у довољној мери утицале на истог да не врши кривична дела, па како је у конкретном случају постојала основана сумња да је извршио истоврсно кривично дело због којег је раније осуђиван притвор му је одређен. По истом законском основу и са истим разлозима, накнадним решењима окривљеном је продужаван притвор.

Неспорна је чињеница да је у образложењу решења Кж2 1750/20 од 27.10.2020. године, које бранилац оспорава у поднетом захтеву за заштиту законитости, приликом одлучивања о жалби на решење о продужењу притвора веће састављено од судија Ђурђине Бјелобабе, Зорана Париповића и Здравке Писарић, констатовало „да је окривљени оправдано сумњив да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, а оцена је и овог суда да постоје те особите околности које указују да ће окривљени на слободи у кратком временском периоду поновити кривично дело, а имајући у виду његов ранији живот и чињенице које произилазе из казнене евиденције“. Међутим, наведена чињеница сама по себи не значи да су се наведене судије-чланови већа изјаснили у већем степену јасноће у погледу кривице окривљеног, што је правни стандард код одлучивања о овом питању. Ово из разлога што су приликом претходног одлучивања о продужењу притвора разлози од стране суда наведени као „основана сумња“, у цитираном решењу без додатног изјашњења или образложења идентични разлози били означени као „оправдана сумња“. Дакле, поређењем образложења претходних одлука јасно је видљиво да приликом доношења одлуке у цитираном решењу, судије чије се изузеће тражи, као чланови већа, нису ценили нити образлагали нове чињенице у вези оправдане сумње које дају већи степен јасноће у погледу кривице окривљеног, већ су цењене околности у вези обележја кривичног дела али без бављења доказним разлозима и без изјашњења у погледу кривице која би била изван границе испитивања основане сумње, па су супротни наводи захтева у овом делу оцењени као неосновани.

Такође је неосновано указивање браниоца да је иста повреда учињена и у решењу Кж2 487/21 од 08.04.2021. године којим је одбијена жалба на решење о продужењу притвора и у коме је наведено „окривљени је дакле раније осуђиван и због истоврсног кривичног дела за које је у овом поступку неправноснажно осуђен, па све наведене околности и по оцени овог суда, представљају особите околности које указују на основу бојазан да ће окривљени Илија Ђурчић уколико се нађе на слободи, у кратком временском периоду поновити кривична дела за која је оправдано сумњив, те самим тим и оправдавају даље задржавање окривљеног у притвору по овом законском основу...“. Тим пре што је решење Кж2 487/21 од 08.04.2021. године донето након доношења првостепене пресуде којом је окривљени већ осуђен за кривична дела која су му стављена на терет, па се не може рећи да су се чланови већа противно одредбама закона изјашњавали у погледу кривице с обзиром да је доношењем првостепене пресуде већ заузет став у погледу кривице окривљеног доношењем осуђујуће пресуде.

Стога, Врховни касациони суд налази да сама чињеница да су судије, које су учествовале у одлучивању по редовном правном леку поднетом на пресуду којом је окривљени оглашен кривим и осуђен, у ранијој фази поступка, учествовале у доношењу одлуке о изјављеним жалбама против решења о продужењу притвора против истог окривљеног, не доводи у питање претпоставку непристрасности ових

судија, због чега побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а како се то неосновано тврди у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**